

много имаше у американчетата, и които тя обикна въ послѣдно врѣме. Пикола побърза да разкаже на майка си всичко, което бѣха ѝ наговорили съсѣдитѣ, но майката само поклати глава.

— За такива, като тебе, мое мѣничко, едва ли ще си спомни дѣтето съ играчкитѣ, — каза тя и мило поглади Пикола по главичката.

— Отгдѣ ще знае той за насъ, бѣднитѣ?

Но Пикола повѣрва въ добрия дѣдо и съ нетърпѣние чакаше коледната нощъ. Та нели другаритѣ ѝ бѣха казали, че тѣ ще турятъ въ куминя записчица на дѣдото, въ която ще го помолятъ да не забравя и Пикола!

— Само гледай, окачи чорапитѣ подъ коминя, — каза ѝ Роза. — Ето, ще видишъ, какъ ще намѣришъ въ тѣхъ нѣщо!

— Че нима ти имашъ чорапи? — попита майката. Тукъ само бѣдното момиченце си спомни, че то нѣмаше ни единъ чифтъ чорапи, че то всѣкога на босъ кракъ обуваше своитѣ дървени обувки.

Какъ да стане? Въ какво ще сложи дѣдо своя коледенъ подарѣкъ? Пикола стоеше до камината и не знаеше, какво да измисли. Едри сълзи се търкаляха по страничкитѣ ѝ.

— Ела да спишъ, Пикола! — извика ѝ майката.

Изеднажъ щастлива мисль дойде въ главата на момиченцето.

— Азъ ще поставя обувката си — рѣши тя: — навѣрно, дѣдоко ще се досѣти, защо стои тя тукъ.

Пикола се засмѣ прѣзъ сълзи и тури при огнището дървената си обувка. Сега тя се успокои и съ надежда легна до майка си въ постелката.